

SETMANARI DE LITERATURA, NOVAS Y ANUNCIS
Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

Sortirà los Dissaptes

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
En Barcelona. Ptas. 1⁰⁰ trimestre.
Fora ciutat... » 1⁵⁰ »
Extranjer y Ultramar... » 10⁰⁰ l' any.

Director, DON JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de la Unió, 2, botiga

PREUS DE CADA NÚMERO:
Número corrent... 0¹⁰ Ptas.
» atrassats... 0¹⁵ »
» » pera los no suscrits... 0²⁰ »

NOTAS HISTÓRICAS

III

Estudihém, analisém fins allí hont nostres coneixements arribin, lo text del importantíssim document transcrit ab tota integritat en lo article anterior. Una vegada fet lo estudi, de segur veurém reasumida en ell, la síntesis de tot un cós de doctrina lliberal per excelencia, pero tant pura y democrática, que avuy no 's troba idea exacta d' ella en cap de las teorías políticas dels actuals partits espanyols, comensant per lo monárquich lliberal-conservador y acabant per lo republicà demagògich.

Ell acusa un gran coneixement polítich; ell ha d' esser considerat per los catalanistas, com á sagrat testament de nostres antepassats.

Han passat prop de duas centurias y fins fa poch, Catalunya ha permanescut ensopida, tal com si tot vingués á comprovar era un fet cert, sa eterna anulació. La rassa dominant ha vingut fent lo profetisat en lo pregó de 1714; fou cert, al caurer Barcelona, caygué ab ella l' últim baluart de las llibertats polítiques d' Espanya.

Teorías tant enlluhernadoras com utópicas, vingueren luego á suplir á la idea de llibertat regional; y lo cada dia mes absorvent centralisme ha anat xuclant nostres gèrmens de vida.

En tres parts, á qual més important, podém dividir lo document que analisém: en la primera, se fa saber al poble que totas sas autoritats reunidas en las murallas y ab las armas á la má,

d' acort á mes ab los prohoms dels gremis, veient lo perill eminent de perdre la ciutat, los hi comunican que tant com sas vidas é hisendas, se perdrán sas llibertats venerandas, las que no podrán llegar á sos successors.

Admirable y singular modo de comensar una alocució de guerra!

Mes no es aixó sol lo que eternisa la memoria del pregó del qual parlém.

Continua lo document: «Acudiu tots á las armas pera ajudar als concellers, diputats y gremis y derramém plegats nostra sanch per la honra de la pàtria, que es nostra honra. Y si no acudiu á la muralla dintre una hora de ohit aquest pregó, tindré de capitular pera evitar lo derrament de més sanch; y á Barcelona un saco general unit á sas ja tantas desgracias.»

Al arribar á aquest punt, síans permés lo fer una digressió á fi de establir tot comparant, un coteig de documents: á primerías del sigle present, Catalunya, al crit de ¡Visca la independencia d' Espanya! va alsarse contra las tropas de Napoleón I, que invadiren lo territori nacional. No judiquém aquí la errada històrica comesa per nostres avis en aquella época per no haver sabut aprofitar una ocasió oportuníssima pera la reivindicació de la autonomia regional y limitem-nos únicament al fet concret que deu servir pera nostre objecte.

Durant aquella gloriosa guerra, va passar la ciutat de Girona una sort semblant á la de que fou víctima Barcelona en 1714; y en tal ocasió Alvarez de Castro, aqueixa figura que tant hem

sentit elogiar y que no té res de catalana, puig que pertany en un tot a la Espanya uniformista y centralisadora, va donar un BANDO a la ciutat sitiada per la host francesa y en lo qual ab los termes imperatius propis de la gent militar, venia a dirse lo següent, després d' altres disposicions:

—«Tot aquell que propagui la veu de rendirse o de capitular, será acte seguit fusellat.»

Si lo general de Girona hagués tingut de comú ab la ciutat que defensava, tant com hi tenian los ciutadans capdills de Barcelona ab ella, de segur s' hauria produhit d' altra manera.

¡A quant sérias reflexions dona lloch la comparació de abdos documents!

¡Quina mira més gran, més humana, ressaltava en lo primer, y quin esperit més estret, més autoritari, informa lo segon!

Pero acabém lo anàlisis del de 1714.

En sa última part, la més transcendental per a nosaltres, PROTESTAN devant dels presents y dels veniders, de la pèrdua de las LLIBERTATS de la PÀTRIA.

Aquella protesta, es a nostre modo de veurer una sagrada encomanda, un llegat que transmet la Catalunya agonitzant de fins del segle XVII y comens del XVIII, a las generacions del esdevenidor.

¿Quí deu esser lo executor testamentari?

Causas que no vé a tom esbrinar, han fet que quasi hasta nostres dias la massa general del país permanesqués esmortuhida. Hora es ja de que despertin los que fa tant temps dormen, y que definidas las aspiracions nostras, junts nos apleguem a la sombra de la bandera catalana que, plena de esperansa y majestat oneja avuy com en altres temps sas quatre barras y en la qual lo modern despertament regionalista ha escrit pera no esborrarse may mes, lo lema de CATALUNYA Y AVANT.

Pera lo jovent catalá, está reservat lo lloch d' honor en lo nou període comensat de lluyta.

J. S.

Nostres Corresponsals

Madrid 7 Abril.

Sr. Director de LO TEATRO REGIONAL:

Desde que la literatura dramática francesa ab son esperit d' investigació, descobrí entre las espessas boyras de Noruega un estel de primera magnitud, baix la forma humana d' un dramaturch de primera talla nomenat Enrich Ibsen, no s' doná moment de repós en apoderarse de sas creacions, pera ferlas coneixer a tot lo mon, ben anatomizadas y vuidadas en motllos francesos.

Nostra república vehina com a reina de la moda,

posá a Ibsen a l' ordre del dia en totas las nacions cultas y pocas han escapat a la tentació de portar a sos respectius teatros, alguna de sas obras. Y si estava escrit qu' Espanya havia de pagar son corresponent tribut a la corrent general, ja ha comensat a ferho lo mestre don Joseph Echegaray declarantse feudatari de Ibsen.

Lo dramaturch d' ensá, rendint homenatge al *Tau-maturch* d' enllá, ha escullit entre 'ls flors de sa corona, aquell que més agradós pogues esser a la escena castellana y del *flos sanctorum* de sas obras optá per una titolada en Cristiania, *Gengangere*, qual nom he vist que correspón en catalá a *Los espectres* y en castellá a los *Aparecidos*, la que presentada ab lo nom de *El hijo de Don Juan*, es la última obra estrenada en lo clàssich colisseu de la Plassa de Sta. Agna.

La téssis del drama gira baix la lley de la herencia patològica, de modo que tradubí lo *Gengangere* al catalá no tindria títol mes apropiat que aquest: *Dels pecats dels pares, los fills ne van geperuts*. Lo títol seria tant llarch com exacte.

Heus aquí l' argument.

Don Joan y don Timoteo son dos subjectes de bona posició social y d' edat provecta qual joventut y vellesa ha sigut y es contaminada per tota classe de dissipacions. Entregats especialment als atractius de Venus y de Baco s' troban al comensar lo drama, mes envellits per los vicis, que per la edat, sens que sa afició al such de parra y a las bonas mossas, hagi minvat gens ni mica per la forsa dels anys.

Llatzer y Carme (Calvo y Calderon) respectivament fills de D. Joan y D. Timoteo, s' estiman desde l' infantesa y ab lo beneplacit de sos pares, projectan casarse, pero com abdós havian heretat de sos progenitors una sanch corrompuda y una naturalesa malaltissa, lo promés comensá ja en sa joventut a esser la víctima expiatoria del alcoholisme de son pare ab sintomas de prevariació mental y la promesa ab una téssis bastant marcada. Aixó fá que aquest projectat casament, quals fruyts haurian sigut defectuosos per la lley del atavisme, no pot humanament efectuar-se.

Lo pobre Llatzer ab son clar talent, sabent coneixers a si mateix, y ab plena conciencia de son estat, comensa per rebutjar a la promesa y quan s' s' accessos de bojeria comensan a pendre peu, increpa durament a son pare demanantli compte de la vida raquítica y defectuosa que li ha donat. Per fi, després de molt desvariejar y d' alguns forts accidents, complint la lley fatal de la naturalesa, mor boig, rodejat de sos pares, tirat sobre un sofà a las primeras horas del dia, veyent apareixer lo sol en l' horizon, enamorantse d' ell y demanant a sa mare que li donga. Carme que ha vetllat per ell tota la nit, al véurer a son estimat en lo tránsit de la mort, cau en un fort defalliment perquè l' estimava com una tísica.

Aquesta es la síntesis del drama y francament no cal pas dir al *arreglador* que s' ha equivocat, perquè prou li ha donat a comprendre ben depressa l' públich allunyantse del teatro.

Aliquando bonus dormitat Homerus. ¿Quina necessitat tenia Echegaray d' anar a enmatllevar arguments a Noruega? ¿Per quina causa ha volgut enriquir són jardí

meridional ab plantas exòtiques, vingudas del septentri, sens tenir en compte que son molt pocas las que hi arrelan?

Si don Joseph ha volgut pagar penyora d' agrahiment á las nacions del nord, per las traduccions que allí han fent d' algunes de sas obras, ó per las que feren de nostres antichs autors clàssichs, siga enhorabona; pero quina culpa hi tenia ab això 'l públich de bona fé, per condemnarlo á passar un mal rato, veient no mes que gent malaltissa?

Los problemas de medicina, mes propiament se resolen en la sala de clínica d' un hospital, qu' en un teatro ahont la gent hi acut per veurer accions cómicas, dramáticas ó trágicas pero sempre estéticas. No hi va á veure la naturalesa real y núa, sinó una imitació delectable d' ella. Lo tuf de gent xacrosa, y la furtó de cataplasmas, manxiulas y llet de burra, no pot substituir l' encens y mirra que deu embalsamar lo temple de Talia.

No coneix l' original de Ibsen, pero sé que en la traducció lliure, Echegaray hi ha posat molt de la seva cullita.

Jo per ma part, en lo paper de Llatzer y de Carme, hi he vist una reminiscencia ben marcada del Hamlet y Ofelia de Shakespeare, pero quina diferencia entre 'l boig del autor inglés, ab lo boig del autor noruech!

Y quina diferencia entre aquella encantadora creació d' Ofelia y la Carme del *Hijo de Don Juan*!

La execució bastant esmerada per part de tots los actors.

No havent pogut presenciar l' estreno vareig assistir al enterro á la tercera representació y era tant escàs lo públich, que entre la *claque* y los que no eram de aquella cofradia aplaudint tots y cridant al autor al final de l' obra mes per cortesia que per admiració, no logrem fer prou soroll perquè l' autor arribés á sentirnos.

Una nova que atany á Catalunya puch donar avans de fer punt final y es que s' ha posat en estudi en lo mateix teatro la tragedia *Judit de Welp*, de Guimerá.

Com una part de la premsa ja ha amenassat públicament al autor de *Mar y Cel*, tractantlo de desagrehit per algunas frases catalanistas que pronunciá en lo congrés de Manresa, no seria extrany que 'l dia del estreno de *Judit* armessin tabola, tractant de reventar l' obra. ¡Oh, d' aixó en son molt capassos!—A B.

S. Andreu de Palomar 11 Abril 1892

Sr. Director de LO TEATRO REGIONAL.

Molt senyor meu: Lo dissapte últim en lo «Círculo de la Union Republicana» se doná una funció dramática, composta de las obras: *Muralla de ferro*, *El arcediano de San Gil* y *Una senyora sola*, distingintshi la senyoreta Serrano, Srs. Serra, Solá, Angli, Serrabou, Grifol y Lázaro, Martín, Gascon y Jimeno.

En lo «Casino Andresense» tres sarzuelas castellanas y la gatada de Pitarra: *Las pildoras de Hollovay*, obtenint molts y justos aplausos tots sos intérpretes, en especial, los germans Sirvent y 'l Sr. Mazol.

En la sarsuela *¡Viva mi niña!* lo Sr. Sirvent (M.) hi estigué acertadíssim.

En lo Casino «El Progreso» se posá en escena lo dra-

ma catalá *Lo punyal d' or*, en lo que se hi distingiren los Srs. Vinyas, Cusó, Novell, Riera y Ventura, secundant molt bé las Srtas. Mazorga y Tarés.

Lo CORRESPONSAL.

Vilanova y Geltrú 11 Abril 1892

Sr. Director de LO TEATRO REGIONAL.

Ab *El salto del Pasiego* y *La Bruja* se despedí diumenge la companyia que actuava en lo Teatre Principal.

Segons noticias aqueixa companyia se dirigeix á Girona, y será sustituida per una de cómica-lírica. ¡Altrevogada lo género flamench!

Indescriptible entussiasme entre los amants del Teatro Catalá ha produhit la noticia de la probable vinguda en lo próxim istiu, d' una companyia catalana dirigida per don Enrich Borrás, que tantas simpatías conta entre los vilanovins.

Sens mes per avuy, queda de V. S. S. S.

Lo CORRESPONSAL.

Vilafranca del Panadés, 11 Abril 1892.

Sr. Director de LO TEATRO REGIONAL.

La companyia d' aficionados d' aquesta població, que ha actuat los días festius per la tarde en lo «Tivoli Vilafranchés» y per la nit en lo «Círculo de la Unión» en la present quaresma, terminá ahir, diumenje de Rams, la temporada, durant la qual s' han representat obras tan aplaudidas com *El Jefe de la Coronela*, *Las francesillas*, *Los tres toms*, *La tornada d' en Titó*, etcétera, etc.

Com á despedida de la companyia 's posaren ahir en escena *La rondalla del Infern* y *La casa de campo* en lo «Tivoli» y en lo «Círculo de la Unión» la mateixa producció d' en Pitarra y *Un pollastre aixelat*, en lo desempenyo de quals obras obtingueren merescuts y repetits aplausos la Srta. D.ª Concepció Llorente y 'ls Srs. Graells, Sabat (Miquel y Joseph) y Oliveras, de igual manera que en las representacions anteriores.

J. M.

Arenys de Mar, 14 de Abril de 1892.

Sr. Director de LO TEATRO REGIONAL.

La Vocació, comedia posada en escena lo dia 3 en lo Teatro Principal, obtingué un bon desempenyo per part de tots los aficionados, distingintshi los senyors Barangé y Xena.

En la sarsuela *Viva mi niña* meresqué aplausos lo Sr. Barangé en lo paper de miliciano. Se preparan en aquest mateix teatro *Lo Collaret de perlas* y altres dramas catalans.

En lo «Círculo Moral» se está ensajant *El Alcalde de Zalamea*.—F.

Dos flors

Nena hermosa, dos flors
 en lo jardí del mon creixen ufanas;
 grata es s' aroma, vius los seus colors;
 las dos sensibles son, las dos galanas.

La una, si la culls
y veus que se 't marceix al caure 'l dia,
ab una llagrimeta dels teus ulls
recobrarà s' aroma y gallardia.

L' altra, de tan flayrosa,
sols despedeix pudó un cop arrencada;
si ab llàgrimas la regas, neguitosa,
vindrá á sé espina en lo teu cor clavada.

Jamay, nena encisera,
prengas una en lloch d' altra, per egoisme:
la flor del amor pur es la primera,
la segona es la flor del sensualisme.

RAMON BORDAS.

Girona.

Títol sagrat

¿Per qué, oh nit, tas negras alas
desplegas per l' ample espay?
¿per qué ab ton despit igualas
lo mon y 'l Cel que jamay
confondre podrán sas galas?

¿Per qué ab ton negre mantell
tapas la terra? ¡traydora!
¿per qué per uns ets baixell
d' esperansa encisadora
y als altres donas flagell?

Visió horrible que 't cubreixes
ab un ropatje estrellat;
sombra eterna que apareixes
ab imponent magestat
mentres que 'l mal favoreixes.

Tu del malvat saps l' historia
del ignocent saps lo plor;
tu de mil fets tens memoria,
fets que rebaixan lo cor,
la dignitat y la gloria.

Tu insensible y misteriosa
com tot lo estrany que 't rodeja,
ab ta lluyta tenebrosa
de la lluna que 't plateja
fins te mostras envejosa.

Sempre inmensa en ta foscor;
sempre en ta quietut inmensa;
mes ¿per qué l' home ab amor
confia á tu son dolor
y obra 'ls recons de ta pensa?

¡Ahl no estich mes indecisa;
sospito ja 'l ditzós fat.
que tos actes divinisa...
ton nom de dona, eternisa
ta fréstega inmensitat.

DOLORS RIERA BATLLE.

DOLORAS (1)

I

A la fossa de la mare
hi ha un desmay y un alt xiprer:
lo desmay s' acota á terra
y 'l xiprer s' enlayra al cel.

II

Cada volta que m' ho miro
se m' acut al pensament,
que 'l desmay son cos enfonza
y 'l xiprer s' ánima empeny.

Vanitat

I

—Ves: cullme aquell clavell—vas dirme un día
qu' anavam de passeig parlant d' amor.
Un tancat d' esbarzers entrá impedia
per cullí del jardí ningú cap flor.

II

—No tinguis pó' amor meu—engelosida
baix vas dirme estampantme al rostre un bes,
y ab embransida
salto al punt plé de goig los esbarsés.

III

Lo clavell vaig cullí y vaig entregarte
sagnant la má.
Ab tal flor lo trenat vas adornarte...
sens fer cas del dolor que 'm vas causá.

Los secrets

I

—Escóltam un secret, si te 'l reserves—
vaig dí al amich Ramon:
—Esplicat—me digué—que per tals cosas
ja sabs que soch un pou.

II

Lo secret li vaig dir; passats pochs días
va sébrel tot lo mon...
Com que als pous hi ha galledas per treure aygua,
ab l' aygua los secrets surten molts cops.

Desengany

I

Ta carta so lligit duas vegadas
y ab mon trist plor
tas frases de despreci s' han borraradas
tal com borra un recort altre recort.

II

Després m' he serenat y he dit, María:
no 's pot negar
que, per pur que l' amor en lo cor sia,
com la tinta ab lo plor se pot borrar.

IGNASI IGLESÍAS.

(1) D' un llibre inédit.—(N. del A.).

Teatros locals

Principal.—Es quasi inútil consignar que durant la setmana actual lo més vell de nostres teatros ha tingut tancadas sas portas.

Avuy, dissapte de Gloria, 's reprehen las representacions de *El rey que rabió*.

Aquí tenen un rey que ha fet uns quants días de festa.

May venen malament.

Liceo.—Per demá está anunciada la inauguració de la temporada de Primavera ab la ópera *Otello*, cantada per la senyora Tetrassini y 'ls senyors Tamagno y Blanchart.

La setmana entrant ne dirém alguna cosa.

Circo.—A més de las sarsueletas ja conegudas, se van representant pantomimas per la notable companyia Onofri.

Y si á aqueixos espectacles hi uneixen las cansonetas qu' en los intermedis canta Mlle. Meunier, tindrán lo total del programa que cada tarde y nit s' executa devant de un públich numerós.

S' anuncian próxims debuts.

Romea.—S' han donat algunas representacions de la *Passió*, en espera del drama de D. Frederich Soler, *Barba-roja*, qual estreno está anunciat pera lo próxim dimars.

Pera aquesta obra l' escenógrafo Sr. Moragas ha pintat algunas decoracions.

Tivoli.—Ha estat també tancat durant la setmana. Avuy dissapte ha de tornar á obrirse, tenint lloch l' estreno de un espectacle catalá en tres actes del senyor Coll y Britapaja, que porta per nom *La mar!*

Vejám si resultarà una bona mar.

Novetats.—Com si 'ls teatros se despertessin al crit de *¡Aleuya!* la majoria d' ells presentan avuy alguna novetat. Y tractantse de novetats, lo teatro d' aquest nom no s' havia de quedar endarrera.

Per avuy, donchs, está anunciat l' estreno del melodrama *Cain*, original del celebrat novelista senyor Barrionuevo.

La setmana entrant ne parlarém.

Eldorado.—Res de nou. Ultimament s' ha reprodutit la obreta *Apuntes del natural*, en la que lo senyor Ruiz fa com sempre las delicias del públich.

Avuy estreno de la sarsuela en un acte y quatre quadros *Anton Perulero*, de la que 'ns ocuparém en lo número próxim.

Están en estudi las obras *Los vecinos del segundo* y *La una y la otra*.

Calvo-Vico.—Las representacions de la *Passió* son presenciadas per un públich numerós que otorga grans aplausos á la Sra. Juaní y al Sr. Arolas per l' acert ab que interpretan sos respectius papers.

La obra además está presentada ab bastanta propietat.

Circo Español Modelo.—Dissapte passat s' inaugurá lo Circo d' aquest nom, situat en lo carrer

del Marqués del Duero, al extrém del carrer Nou de la Rambla.

Lo local no deixa de presentar molts atractius. Té la forma d' un elipse, es gran y las graderias son espasiosas, tot molt ben decorat, dominant los colors clars que 'l fan sumament simpátich, en una paraula: 's pot dir que reuneix totas las condiciones qu' exigeix un Circo degudament montat com los qu' en sa classe existeixen en totas las grans capitals.

Respecte de la companyia que debutá, dirém qu' es notable. En las anellas los jermans Llop varen fer habilitats, los *jougleurs* Creixia executaren los seus treballs ab molta precisió, logrant molts aplausos, lo propi que las senyoretas Egipcia y Polisen en lo bambú japonés, y 'ls acróbatas Familia Picchiani.

Son dignes de especial mención Miss Leociska ab las sevas catatuas ensenyadas, qual espectacle resulta molt entretingut y los clowns que varen fer riure de debó al públich.

Están anunciats y debutarán próximament, la *troupe* acrobática Garcinetti y lo Sr. Mojica.

En fi, lo *Circo Español Modelo* ha entrat ab bon peu y tot deixa esperar que farà una bona campanya.

Aixis sia.

LABRUGUERA.

¡Víctima!

¿Ets tú? ¿Ets tú? Las rosas de tos llabis
qui las ha desfulladas, dolsa aymía?
No ploris, no, qu' encar l' ánima mia
t' estima més avuy: vina á mos brassos.
Del mon també 'ls agravis
han fet trossos mon cor: trenquém los llassos
qu' al fanch, oh deesa, 'ns lligan.

—
¿Que ell ha tacat ab son alé tas galtas,
colometa innocent? Si ja m' ho deyan
tos ulls ab sa tristíssima mirada.
Ja ho sé. ¿Qué hi fá? La soletat amiga
te encants pera las ánimas malaltas.
Com allavors, quan de ventura reyan
tos llabis sonrosats, la flor que 's bada
en tú veurá la fresca matinada.
¿Impossible? Impossible? ¿Qué, tal volta
has olvidat los jorns de la infantesa?
No m' estimas pot ser? Donchs que 'ns detura.
La nit, la nit qu' escolta
mas paraulas ho sap; lo sol que vessa
de sa daurada copa á doll la vida,
m' ha vist lluytar en horas d' amargura
perque arribés eixa hora benehida—
¿Y es impossible?—¿Qué? ¿Que dius?—¿Impura?
No es cert, no es cert, mentida.
Impur lo mon que fanch llansá á tas galtas;
ell, que no plora may ni may perdona;
ell, que al veuret vensuda
va trepitjar lo cos de feble dona.
Del cos, de la materia es la caiguda:
las ánimas, amor, volan molt altas.

JULI PIFERRER.

Novetats tipogràfiques

Lo conegut é intel·ligent industrial D. Ceferino Gorchs, que després de infatigable perseverancia ha lograt fins á la perfecció la fosa del tipo de lletra bastarda espanyola pera sa aplicació á tota mena de treballs tipogràfics, ha comensat á editar una rica edició de la immortal obra de Cervantes, «D. Quijote de la Mancha» la qual está cuidadosament estampada en lo carácter referit.

D'entre 'ls centenars de edicions que en Espanya y fora d'ella se duhen fetas del llibre del célebre autor castellá, cap portará lo sello típic de novetat que la del Sr. Gorchs presenta y que la fá destacar garbosament entremitj de totes.

Fa cinch anys sortiren de la fundició del Sr. Gorchs los primers tipos de bastarda espanyola, habentse empleat per primera vegada en la impressió de las targetas de convit pera la sessió inaugural celebrada per lo «Centre Catalá» de Barcelona en 1887.

Poch temps després publicá lo primer llibre, quina estampació s'ha fet ab lo carácter de que parlém, y la edició que feu de la *Colección de trozos selectos*, tingué per part de la gent literata una acullida carinyosa y entusiasta.

Pero aquell llibre era com son nom indica, més una proba que una empresa y lo «D. Quijote» pot ben dirse qu'és la primera obra en quina confecció s'ha empleat la bastarda.

La estampació es feta damunt de excelent paper de fil, fabricat en lo pays y las láminas que adornan lo llibre son hermosas fototipias reproduhint lo grabat al cer que posá la Academia en las edicions fetas per ella en los anys 1780 y 1890.

Aquest *Quijote* mereix estar en las llibrerías de tots los bibliófilos y de totes las personas de bon gust y son editor mereix que li doném un aplauso de tot cor, per lo bon nom en que coloca l'art tipogràfic catalá.—B.

En lo vano d' una nena

Los brots més tendres y las flors més monas
que adornan los vergers,
volent de sa hermosura las parionas,
atrauen á las bellas papallonas
com l'iman al acer.

Ellas, voltejan per l'espai llaugeras
ab sas aletas d'or,
y del encís sentintse presoneras
en las flors y brotadas falagueras
van á pará 'l seu vol...

Es lo teu vano papallona alada
volant devant de tú,
que atret pels teus sospirs y ta mirada,
no mes veu, per detindre sa volada,
tos llabis y tos ulls.

CONRAT ROURE.

Societats recreatives

NIU GUERRER.—La importantíssima Societat de aquest nom doná funció diumenge al vespre posant en escena *Base quinta, Para una modista un sastre* y la bonica parodia *La Marmota*.

Las tres obtingueren acertat desemenyo, baix la experta direcció del Sr. Carreras, distingintshi especialment los Srs. Carreras (fill), Mora Poch, Molina y lo coro format per senyors socis.

CAMPOAMOR.—*Flor de un dia*, siguié l'obra escullida per la funció que aquesta nova y numerosa Societat, doná diumenge per la tarde.

Lo bon desemenyo que obtingué l'obra siguié aplaudit repetidas vegadas, degut á la bona interpretació dels personatges per part de las Sras. Paz y García y dels Srs. Avelló, Golorons, Lopez, Cortés Carrasco, Batlle y Bertran.

LA CATALANA.—Com de costúm se vegé molt correguda la funció que doná diumenge per la nit.

Ab aplauso siguié rebut lo desemenyo de las pessas *Me conviene esta mujer* y *Asirse de un cabello* á carrech de la Sra. Balmes y dels Srs. Rojo y Ribas.

ALMOGAVAR.—Favorescuts per numerosa y distingida concurrencia, donaren una representació del drama *Otelo* que obtingué un desemenyo bastant desigual. Estigueren bé las Sras. Goula y los Srs. Costa, Rius y Ribera; perfectament acertats los Srs. Martí y Mas, y desgraciats dos subjectes que no volém anomenar. Lo idioma de Cervantes va sortirne bon xich mal parat. ¡Quan se 'n convencerán de que 'l género catalá los hi vá millor!

LUZ DEL PORVENIR.—En lo drama *La mancha de sangre* y la pessa *Aucells de paper* obtingueren aplausos las Srtas Puchol y Requejo, junt ab los Srs. Rico, Gomez, Tarrés, Crespo y Castelló.

La concurrencia com de costum molt numerosa.

LA SEBA.—Celebrá diumenge al vespre lo seu tercer certámen humorístich.

Després de llegits los discursos del President senyor M. Riusec y del Secretari Sr. Llimoner, que sigueren aplaudits, se passá á la obertura dels plechs, resultant autors de las composicions premiadas, los senyors F. Morull, F. Ferrer, Abelardo Coma, Ll. Millá, A. Rius y Abril Virgili. Totas las poesias sigueren llegidas y premiadas ab aplauso.

Obtingueren també premi los monólechs *Preparatus* del Sr. Gay y *Mal de caixa* del Sr. Millá.

J. XIMENO.

TERTULIA SERRA.—(S. GERVASI)—Escullidíssim resultá lo programa del diumenge á la tarde: *Sebas al cap* y *Me conviene esta mujer*. Del desemenyo no 'n podém dir mal, ja que trageren bon partit de sos respectius papers, las Srtas. A. F. y G. M. (tant modestas com discretas) y los Srs. Figueras, Ortiga, Besses, Baca, Deu, Pomaredo y Tarias. En un intermedi lo coro del Círcul republicá possibilista cantá alguna producció de son extens repertori. Com de costum després ball.

ERNANI.—Una adició se feu en lo programa anunciat pera la funció del diumenge últim per la tarde: la de un monòlech *De Pelagalls a Barcelona*, que representá ab molta vis cómica lo Sr. Juncá, apesar de no haverlo, com aquell qui diu estudiat. Després se posá en escena *Sense argument y Cura de moro*, prenenthi part, per indisposició de la Srta. Notó, la simpática Srta. Virgili, la que no obstant y no haber estudiat son respectiu paper, siguié molt aplaudida, acompanyantla acertadament los Srs. Juncá, Estrada, Bordes, Velat, Rogí y Aymamí. Per últim lo consabut ball de societat.

MARINA.—Aixís s'anomena aqueixa concorreguda Societat y la sarsuela *Marina*, fou la que 's representá ab éxit lo diumenge passat, prenenthi part las senyoretas Soriano y Virgili y los Srs. Bové, Clapera, Lladó, Samper y Virgili, que foren molt aplaudits. Acabada l'obra lo Sr. Lladó, cantá l'ària de barítono de la *Tempestad*, recullint molts aplausos.

BANYA GRACIENSE.—A benefici del pianista don Jaume Planas, se posá en escena lo diumenge á la nit, la ópera *Marina*, logranthi aplausos la Srta. Valls y los Srs. Rius, Marín y Gibert. Lo coro de la societat, cantá *La cansó del tukururut* y lo de *La Palma* cantá *De bon mati*, sent molt aplaudits. Després se representá la sarsuela *I comici tronati*, desempenyantla ab acert la Srta. Valls y los Srs. Marí, Diaz, Marín, Planas y Durán. Lo ball ab que terminá la funció sigue corejat.

LA BRUJA.—(OLIMPO).—Com á funció de reglament s'escullí per diumenge á la nit, *Lo didot*. Rivalisaren en son desempenyo las Sras. Verdier y Forcada y los Srs. Marxuach, Gatuellas, Vidal, Saura, Canut, Martí y Tugas. Lo director d'escena Sr. Marxuach, feu un *Pelegri* deliciós y lo Sr. Gatuellas, un didot acabat. Molt bé á tots los intérpretes pel carinyo ab que desempenyaren l'obra y un aplauso á la direcció, que sab escullí ab acert las produccions més aplaudidas de nostre selecte repertori. Avant y fora.

PICIO ADÁN Y C.^a.—Dos comedias se posaren en escena lo diumenge passat, en aqueixa favoreescuda reunió, *Castor y Polux* y *Lo mes tonto la pega*, logranthi aplausos la Srta. Virgili y los Srs. Virgili, Dominguez, Ros, Olivé y Torner. Per acabar l'imprescindible ball.

FOMENT RECREATIU.—*A la prevenció y ¡Dorm!* se representaren lo passat diumenge, en aquesta important y favoreescuda Societat, obtenint aplausos la senyoreta Riera y los Srs. Sanromá, Carné, Roig y Rosés.

CÍRCUL MERCANTIL FAMILIAR.—No podém menos en primer terme que felicitar á la direcció escénica d'aqueixa important Societat, que sap posar en escena obras catalanas no escatimant cap sacrifici. La decoració que ha pintat lo Sr. Planas per *La casa Payral*, mereix un aplauso: es sencilla pero produheix bon efecte per sa ben entesa perspectiva. En quant á l'interpretació de l'obra, ya era de preveure: resultá acabada. Havía sigut apresá ab carinyo y tots quants hi prengueren part, demostraren una vegada més sas bonas qualitats artísticas.

Rebin, donchs, nostra enhorabona las estudiosas Sras. Bolea y Palá y los Srs. Llorens, Molet, Marimon, Cadena, Coma, Roig, Borrás y Jané, que tant se distingiren en sos respectius papers. ¿Continuará proporcionant als concurrents la entesa direcció escénica d'aqueixa important Societat, vetlladas tant agradables com la del diumenge passat?

Aixís ho esperém.

R. OJEDA.

Epigramas

Segons m'han dit, senyor Cos,
sa filla ahí 's vá casar
ab un...—Es clar, home, es clar;
no s'ha pas de casá ab dos.

Diu que 'n Pep paga al contat
y casi que 'n dona provas:
quant li presentan un compte
sempre 'l paga... á cops d'escombra.

Soch espardanyé d'ofici:
de sabatas no 'n se fer,
y en cambi, fent espardenyas
diuhen que soch *sabater*.

Un cego va dir á n' en Mero:
—Avuy he trovat á en Brú—
y aquell li va dí.—¡Embustero!
ell t' haurá trovat á tú.

DOMINGO BARTRINA.

Novas

La fulla del drama «L'agulla» que repartim ab lo número present, porta las páginas 35-36 y 45-46.

++

Lo plasso pera la admissió de plechs que obtin al premi concedit en nostre Concurs de Enigmas, acaba lo dia 22 del actual á las deu del vespre.

Algú nos ha demanat la reproducció de las *Bases* del Concurs, pero no podém ferho per falta de espay. En lo número 7 de LO TEATRO REGIONAL trobarán publicadas ditas bases los que desitjen coneixerlas.

La formació de Jurat del Concurs se fará una vegada tancat lo terme de admissió de composicions.

++

A 160 ascendeixen las composicions rebudas en la Secretaría dels Jochs Florals d'enguany.

++

Lo diumenge últim tinguerem lo gust de estrényer la má de nostre particular amic lo distingit barítono D. Pere Ventura, qui procedent de Italia, ahont ha alcançat en sa llarga campanya molts y entussiasmas aplausos, marxá lo dimars per la nit á Sevilla, pera formar part de la companyia de *primo cartello* com á

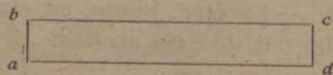
primer barítono, debutant lo próxim diumenge ab la aplaudida ópera *Loengrin*.

Se trova á Madrid l' autor dramátich D. Angel Guimerá, qui ha passat á la Cort á fi de dirigir los ensaigs de la seva tragedia *Judit de Welp*, traduhida al castellá per D. Enrich Gaspar.

Enigmas

XARADA GEOMÉTRICA

(NOU SISTEMA)

Ben fácil, á vora
d' un dolent *a-b*
passejant per fora
veus una *a-c-d*.
Mes are reparo
(fugint del timbal)
que portas, y es raro
negrosa *d-a* al xal,
y que un xich suada
tens la *a-b-c-d*
que 't surt estripada
pel puny; ho veus bé?

JORDI MONTSERRAT.

XARADAS

I

Quan la Petra aná á comprá
de *total* un *tres-segona*,
—¡Hu... al revés! digué al entrá,
¿Que no hi ha aquí cap persona?

SILVESTRE XATO.

II

Ma *primera* es nom francès.
Dos y *tersa* es musical.
Arbre gros la *quarta* es
y un gran riu es la *total*.

C. FREIXAS.

GEROGLIFICS

I

G NOYA I D I III T PIT O I O

M. GASPAR Y X.

II

LO

+

I L O

TAN | CON

I. MARTINEZ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—	Carrer de Barcelona.
4	5	6	1	2	7	8	6	—	»	»
	1	6	3	6	7	8	1	—	»	»
		6	3	6	5	8	6	—	»	»
			9	2	7	7	6	—	»	»
				6	9	2	9	—	»	»
				4	5	6	1	6	—	»
			3	6	7	5	2	1	—	»
		7	8	2	7	2	1	6	—	»
		2	9	4	6	5	1	2	7	—
	1	7	2	9	5	5	8	1	9	—
7	6	3	6	5	5	2	7	6	9	—

PERET DELS VENTALLS.

INTRÍNGULIS

Buscar una paraula que anant treyent una lletra del devant, dongui cada vegada:

1.er, Departament d' Alemania.—2.on, Nació d' Europa.—3.er, Tractament.—4.at, Subjuntiu.—5.nt, Conjunció.—6.sé, Vocal.

UN DE FORA.

(Las soluciones en lo próxim número).

CONCURS DE ENIGMAS

Plechs rebuts pera lo primer Petit Concurs, quinas bases varen publicar-se en lo n.º 7.

Número 5.—Trinitari Costa.

» 6.—Vicens Borrell.

Soluciones als Enigmas insertats en lo número 10.

Logogrifo numérich.—P, PIA, PETRA, PANTERA, PETRONILA, PATRONA, POETA, PLA, A.

Ters de sílabas.—Ro-ME-A

ME-DA-LLA

A-LLA-DA

Combinació numérica:

4	3	9	7	5	8	6
3	8	4	5	6	9	7
9	4	5	8	7	6	3
7	5	8	6	9	3	4
5	6	7	9	4	2	9
8	9	6	3	2	6	8
6	7	3	4	9	8	5

Trenca-Closcas.—CARDERS, CADENA, TAMARIT.

Geroglífich.—PER LLETRES LOS LLIBRES.

Correspondencia

J. Font: Vilanova; un cop estudiat lo que proposa, tindrà resposta.—Pep Joan: admesa.—Bach: La barreja no va prou bé.—Noy Ros: aquesta vegada no.—Francesch Torres: tampoch.—Carlos Martí: arreglat anirà y fixis ab la ortografia.—Joseph Falp y Plana: ja va millor.—Ramonet: no hi ha modo de compondre lo que envia.—K. P. LL.: encare que siga *prenent café* envihi treballs mes importants.—Francisco Malavia: vosté té facilitat pero l' *Anunci* no 'ns agrada prou.—J. Gumersindo: que va formal?—J. T. R.: La composició resulta llarga.—S. Itam: veurem de servirlo en altre cosa.—F. M., Arenys: mil gràcias.—Jordi Montserrat: Ja pot veurer si apreciem lo de vosté.

Imp. LA CATALANA, Dormitorio de San Francisco, 5.—Barcelona